

האיכר והאדון

בלרוס

אצלו. אפילו לארוחה טובה יזמין אותי." התחילו האחרים להתווכח, ואחד אומר: "אם אתה לא משקר, האדון יזמין אתך ותאכל ארוחה אצלו, אתן לך זוג שוורים." טוב, הסכימו ונשבעו מול עדים. הלך האיכר לאדון, השתחוה לו יפה, ואומר בלחש: "אדוני המכובד, לא דיברתי עוד עם אף אחד, באתי ישר אליך. תעשה לי טובה, אמור – כמה שווה חתיכת זהב בגודל כזה?" ומראה לו את האגרוף הקמוץ, המגושם, שלו. עיניו של האדון נדלקו: "בוא, תכנס הנה בחור" מזמין אותו אליו הביתה. האיכר ניכנס לחדר ולוחש: "ותגיד לי, בבקשה, אדוני הרחום, ואילו חתיכת זהב בגודל כזה – מה יהיה מחירה?" ומראה לו שני אגרופים ביחד.

ישבו פעם איכרים תחת עץ, עישנו את מקטרותיהם ודיברו על האדון של הכפר. והאדון הזה היה חמדן גדול וקמצן. ממנו לא ניתן היה אפילו סל של מים לקבל. אבל אחד האיכרים אומר: "איך, אתם שם! אני, אם ארצה, לא רק מים אקבל

בראשו ואומר:
"אז כך, אדוני הרחום, אין לי זהב כזה... רק שאלתי,
אילו היה לי, כמה זה היה שווה..."
האדון התרגז והתחיל לצעוק עליו:
"תסתלק מכאן, טיפש, אידיוט, מטומטם!"
והאיכר עונה לו:
"לא, אדוני הנכבד, אני לא כל כך טיפש, לא מטומטם
כזה. זוג שוורים אקבל עכשיו."

האדון נרעד מרוב תאוותנות ואומר:
"שב, בחור, שב, תשתה כוסית."
והאיכר עוד:
"כוסית זה טוב, אדוני הנכבד, אילו עם מתאבן. אבל
אמור, ואילו חתיכה כזו?"
והוא מצביע על הראש שלו.
האדון החוויר, מחא כף וקרא למשרתים:
"תביאו יי"ש, מתאבנים, מרק, צלי! שב, בחור, נאכל
דבר מה."
האיכר התיישב, התחיל לאכול.
האדון ממש רותח. רוצה לדעת איפה נמצאת חתיכת
הזהב הזו.
והאיכר אוכל את מה שהאדון מגיש לו, שותה משקה.
ארוחה כזו כבר מזמן לא טעם.
אחרי שגמר לאכול והאדון כבר חובש כובע:
"אז איפה, בחור, איפה הזהב הזה?"
והאיכר מדליק מקטרת, מושך פעם, פעמיים, נד